

5. Zarzut piąty, dotyczący błędnego stwierdzenia selektywności zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE.

Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja jest błędna w odniesieniu do wszystkich trzech etapów ustalania selektywności pod szeregim względów: po pierwsze, art. 185 § 2 lit. b) belgijskiego code des impôts sur les revenus 1992 (zwanego dalej „kodeksem podatków dochodowych z 1992 r.” lub „CIR”) i zasada nadwyżek zysku nie mogą być wykluczone z układu odniesienia; po drugie, decyzja skierowana do skarżącego nie obejmuje odstępstwa ani od a) zasady pełnej konkurencji, ani b) belgijskiego systemu podatku dochodowego od osób prawnych; oraz, po trzecie, domniemane odstępstwo jest uzasadnione potrzebą uniknięcia podwójnego opodatkowania.

6. Zarzut szósty dotyczący braku korzyści.

Skarżący podnosi, że Komisja nie dokonała w zaskarżonej decyzji analizy istnienia korzyści. Skarżący twierdzi, że nie uzyskał korzyści, a wszelkie korzyści są zgodne z zasadą pełnej konkurencji określoną w art. 9 modelowej konwencji podatkowej OECD, którą art. 185 § 2 CIR wprowadza do belgijskiego prawa.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady równego traktowania.

Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę równego traktowania, ponieważ, po pierwsze, Komisja twierdziła, iż zasada pełnej konkurencji uprawnia organy podatkowe do zwiększenia podstawy opodatkowania wielonarodowych przedsiębiorstw (zwanymi dalej „WP”) i jednocześnie wprowadziła wymóg istnienia konkretnego ryzyka podwójnego opodatkowania w celu umożliwienia korekt w dół oraz ponieważ, po drugie, Komisja ograniczyła analizę korzyści do szczebla belgijskiego podmiotu WP.

8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i legalności.

Zaskarżona decyzja narusza zasadę pewności prawa, ponieważ, po pierwsze, Komisja nie uwzględniła orzecznictwa i własnej dotychczasowej praktyki oraz, po drugie, brak określenia rzekomej korzyści.

9. Zarzut dziewiąty, dotyczący tego, że odzyskanie skutkuje podwójnym opodatkowaniem.

Skarżący podnosi, że Komisja popełniła błąd zakładając w zaskarżonej decyzji, iż nie może istnieć ryzyko podwójnego opodatkowania, które zwiększyłoby się, gdyby zobowiązano skarżącego do zapłaty wszelkich kwot w postępowaniu w przedmiocie odzyskania pomocy. Skarżący twierdzi, że należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazała w niej Belgii odzyskanie od skarżącej wszelkich kwot.

10. Zarzut dziesiąty, dotyczący tego, że odzyskanie pomocy nie może podlegać uprawnieniom dyskrejonalnym Komisji.

Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja okazuje się przyznawać Komisji uprawnienia dyskrejonalne do odrzucenia dostosowań podstawy opodatkowania podatnika na podstawie rzeczywistych okoliczności faktycznych w chwili wydania decyzji w sprawie nadwyżek zysku.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – Sensi Vigne & Vini/EUIPO – El Grifo (CONTADO DEL GRIFO)

(Sprawa T-434/16)

(2016/C 350/30)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Sensi Vigne & Vini Srl (Lamporecchio, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Caricato)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: El Grifo, SA (San Bartolomé de Lanzarote, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy Unii Europejskiej zawierający elementy słowne „CONTADO DEL GRIFO” – zgłoszenie nr 12 097 416

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 maja 2016 r. w sprawie R 2218/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO z dnia 25 maja 2016 r. w całości;
- uwzględnienie niniejszej skargi, orzekając co do istoty na rzecz rejestracji znaku towarowego UE nr 01 2097416, który zgłoszono do rejestracji w dniu 28 sierpnia 2013 r. w klasie 33;
- obciążenie EUIPO kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed izbą odwoławczą EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 6 ust. 1 lit b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – holyGhost/EUIPO – CBM (holyGhost)

(Sprawa T-439/16)

(2016/C 350/31)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: holyGhost GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci M. Wiedemann i S. Engbrink)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: CBM Creative Brands Marken GmbH (Zurych, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „holyGhost” – zgłoszenie nr 11 757 853

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 maja 2016 r. w sprawie R 2867/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;